

Gyermekszemek

Ciril Zlobec

*Nem, nem lehettek az enyéim.
De most a gyermekek
ismét gyermekszemmel néznek,
egész éven át tavasz sugárzik belőlük;
— akkor
az én szemeimből a vér sugárzott.*

*Nem, nem szerethettem őket.
De most a gyermekek
ismét szeretik a mezőket,
ismét virágot szednek és mosolyukba fonják;
— akkor
a bimbók ólommá feslettek,
a nyitott sírgödrök halottait
fedték be velük.*

*Nem, nem hittem nekik.
De most a gyermekek
ismét hisznek az embereknek;
— akkor
a vadállatot láttam bennük
és magános ösvényeken jártam,
magam,
oly magam,
oly rémítő magam.*

*Meglehet, hogy gyermek voltam
és azt hittem, élnem kell.*

Ifjúság

Ciril Zlobec

Zabolátlan éveim
mosolyával
minden reggel szétaszítom
sikátorunk
szürke házait,
és a járdákat
átöleli
a magas ég
kék diadalíve.

Nyíló mosolyom
pajkos hullámokkal
mossa le az útiest szennyét
s ahol lépdelek
tisztá az út:
sarat és port
nem ismer a lábam.

Bánom is én, hogy mögöttem
a hullámok lepadnak,
hogy a szenny visszahömpölyög az útra
és az ódon szürke házak
ismét összebújnak
s vén banyákként
sziszegik utánam:
Hová? Hová? Hová?

Sehová!
Mert forduljak csak vissza,
zabolátlan éveim
mosolyával
szétaszítom ismét
az ódon, szürke házakat
s a járdákat
újból átöleli
a magas ég
kék diadalíve.